

Aarhundrede, efterat Billedet er malet — at i
 saa Tilfælde deres Samtykke skulde behøves
 for at lade Maleriet lithografere, og det un-
 der Forhold, hvor det ingensomhelst Interesse
 kan have for dem, det finder jeg aldeles urime-
 ligt. Jeg maa derfor ansee det for nødven-
 digt, naar man vil opretholde Bestemmelsen
 om 30 Aar, at vedtage Endringsforslaget. —
 Den ærede Ordfører henviste til fremmede
 Love; ja, naar vi vilde tage de fremmede Love
 i deres Heelhed, saa vilde vi finde en stor
 Mængde Bestemmelser, der vilde gjøre det over-
 flødigt at tale om de Ting, som vi nu her be-
 stjæftige os med. Naar det forudsættes, at
 Kunstneren har Bæret i sit eget Cie, saa er
 det en ganske simpel Følge af hans Eiendoms-
 ret, at Ingen da kan lithografere det uden
 hans Samtykke; men naar Talen er om, hvad
 han forlængst har afhændet, saa at han altsaa
 har ophørt at være Eier, saa vilde alle de frem-
 mede Lovgivningsbestemmelser, at selv denne
 Beskyttelse kun skal tilflyde et Kunstværk, naar
 det er deponeret i et vist Bureau, og dette der-
 efter er offentliggjort, det Samme, som vi vilde
 kalde thinglæst. Naar man fastholder en saa-
 dan Indskrænkning i Retten, saa maa man for
 mig sætte hvilke andre Bestemmelser man vil,
 thi Ingen vil lettelig falde paa at gjøre dette
 uden med Hensyn til ganske enkelte Kunstvær-
 ker, som man tillægger en sær Vigtighed, men
 alle disse Bestemmelser har jeg fundet uhen-
 sigtsmæssige og upassende; jeg vil, at Beskyt-
 telsen skal gives med fulde Hænder og ikke
 knyttes til saadanne Betingelser, der i høi
 Grad vanskeliggjøre dens Benyttelse; men saa
 at tage dette Princip og udføre alle dets mu-
 lige Konsekvenser i det Uendelige, det er det,
 som jeg kalder en høi Grad af Eensidighed. —
 Jeg maa dernæst gjøre de ærede Medlemmer
 opmærksom paa, at en Ministers Stilling til
 et af ham forelagt Lovudkast er ikke lidet for-
 skjellig fra de enkelte Medlemmers. Det en-
 kelte Medlem siger sin Mening, og han vote-
 rer Ja eller Nei, og dermed er hans Ansvar
 færdigt; men Ministeren skal lade Arbejdet ud-
 gaae under sit Navn, og naaget jeg er meget
 lidet tilbøielig til at drive dette ret vidt, saa
 troer jeg dog, at et Forslag kan gennem-
 gaae saa mange Forandringer i Aand og Tanke-

gang, at det vilde være vel meget forlangt, at
 en Anden skulde sætte sit Navn derpaa som
 ansvarlig, og det vilde det efter min Mening
 være, naar man, foruden at opretholde den
 uindskrænkede Eneret for Kunstneren, ikke blot
 med Hensyn til det Maleri, som han selv
 havde paatrykt sit Stempel, forsynet med Navn,
 deponeret i et Bureau, ladet det offentliggjøre
 og saaledes forbeholdt sig Ret til, men ogsaa
 med Hensyn til det Maleri, som var kommet
 i ganske Fremmedes Cie, som var kommet ud
 i Verden og gaaet fra Haand til Haand, og
 som maaskee Kunstneren selv havde glemmt, at
 han havde havt med at gjøre, — naar man,
 foruden at opretholde denne Ret, endnu vilde
 udvide den til hans Familie, og det til et
 Tidrum af 30 Aar efter hans Død, jeg siger,
 at da er man ude paa en Vej, som jeg virke-
 lig har Betænkelighed ved at følge. Jeg vilde
 altsaa ønske, at man vilde vende tilbage til
 Bestemmelsen om de 10 Aar efter Kunstnerens
 Død; det vilde efter min Mening allerede
 være grumme Meget, naar jeg asseer fra
 det Botum, der rigtignok efter min Mening
 vil betage Retten en væsentlig Deel af dens
 Nytte. Men naar man vil udvide Retten
 til 30 Aar efter Kunstnerens Død uden tillige
 at indskrænke den til de Tilfælde, hvor de Paa-
 gjældende have Interesse deraf, naar de saa-
 ledes, for at bruge det Exempel, som den ærede
 Ordfører nævnte, have Plader til Billedet lig-
 gende, — thi i saa Tilfælde er Billedet jo til-
 falds; om det ikke kan erholdes strax, men Af-
 trykket derimod først kan staffles tilveie en kort
 Tid efterat det er bestilt, det gjør Intet til
 Sagen, det vil let kunne findes ud ad For-
 tokningsveien — naar man altsaa endog i alle
 Tilfælde, hvor Vedkommende ikke have viist at
 have nogen virkelig Interesse deri, vil formene
 en i og for sig naturlig og rimelig Anvendelse
 af det, man eier, og som man altsaa, om man
 vil, har Ret til at kaste paa Siden, uden at
 spørge noget Menneske derom, saa synes jeg,
 det er at gaae for vidt.

Bloug: Jeg har ikke noget Haab om at
 kunne overbevise den høitærede Minister, for det
 Første, fordi jeg ikke besidder nogen saadan Vel-
 talenhet, at jeg skulde kunne optage nogen Pro-